

weg wijzen en motiveren. Helaas is hij al een tijdje overleden. Daarom zijn we dringend op zoek naar nieuwe Malcolm X'en in dit land en deze wereld. Zodat zij de jeugd kunnen inspireren.

*

De nacht valt. Ik haast me naar het station van Berchem om de laatste trein te nemen. In de stationshal word ik verwelkomd door zoemende muggen. Ik sla enkele muggen van mij af en steek wat muntstukken in een automaat. Ik neem er een flesje Cola Zero uit. Ik drink iets te snel en krijg felle maagkrampen. Ik verbijt de pijn en merk dat de sfeer in de hal wat bevreemdend is. Een dronken man zit ineengedoken op een bank. Met de handen op zijn gezicht is hij luid aan het snikken. Een mengeling van snot en speeksel druipt over zijn kin. Hij heeft verdriet en iedereen mag het weten. Af en toe neemt hij een pauze om een slokje van zijn blik Jupiler te nemen. Op een afstandje zit ik te kijken naar twee jongeren die jongleren met een bal. Ik schat ze ongeveer vijftien jaar oud. Met vele gebaren en het nodige lawaai passeren ze de bal naar elkaar. De ene voetballer heeft een hipsterbril op zijn neus en draagt een rood trainingspak van Adidas en een bijpassende rugzak van hetzelfde merk om zijn schouders. Met zijn fluogele zaalvoetbalschoenen geeft hij een slechte pas naar zijn vriend.

‘Rachid, als je een pas geeft, moet dat stevig in de voet’, roept een zwarte jongen die een strakke zwarte jeans en een sportieve grijze sweater draagt. Zijn houding is kaars-

recht, bijna militair. Hij wandelt niet, hij marcheert. Bij Rachid is het omgekeerd, hij wandelt rond met gebogen schouders en kijkt altijd naar de grond. Alsof hij op zoek is naar een schat, maar ik denk dat het eerder wat kleingeld is. Regelmatig duwt Rachid zijn hipsterbrilletje op de juiste plaats.

Met zijn fluoroze zaalvoetbalschoenen houdt de zwarte jongen de bal in zijn eentje hoog. Hij heeft een goede techniek en af en toe probeert hij iets ingewikkelds met de bal te doen.

‘Eric, doe normaal en geef gewoon een pas terug’, roept Rachid.

Eric grijnst en blijft de bal hoog houden.

‘Die gast denkt altijd dat hij in het circus zit’, mompelt Rachid die hoofdschuddend wegwandelt. Met een nonchalante ‘*salaam aleikum*’ begroet hij mij. Zonder mij nog een verdere blik te gunnen, gaat hij naast mij zitten. Hij zingt wat in zichzelf, grist een flesje water uit zijn rugzak en drinkt de hele fles leeg. Daarna staat hij op en laat een luide boer. Ik heb zin om hem een klap te geven. Ik haat onbeschoft gedrag. Rachid staat weer recht om de bal op te eisen. De lege fles blijft achteloos op de bank staan. Ze tikken de bal met het hoofd naar elkaar. Rachid is van Marokkaanse origine, daar ben ik zeker van. Eric is uit Congo afkomstig, daar ben ik veel minder zeker van. Ik heb zin om mee te doen, maar ik denk dat ze mij te oud vinden. Een kwaadaardige mug hindert mij al een hele tijd. Het gezoem is nu boven mijn hoofd. Wat is haar probleem? Heb ik haar ooit iets aangedaan en wil ze nu wraak nemen? Ik hoor het doordringende gezoem net naast mijn oor en geef mezelf een klap. Voilà, nu heb ik haar opnieuw iets aange-

daan. Ik denk dat Rachid mij betrapt heeft. Hij heeft een venijnige glimlach op zijn gezicht en maakt aanstalten om iets te zeggen.

Plots begint de dronken man met liefdesverdriet luidkeels te zingen:

I just died in your arms tonight, it must've been something you said.

I just died in your arms tonight.

I just died in your arms tonight, it must've been some kind of kiss.

I should've walked away. I should've walked away.

Hij roept: 'Isabelle, je houdt niet meer van mij.' Daarna barst hij in tranen uit.

Eric en Rachid kijken elkaar aan en beginnen luid te lachen. Blijkbaar zijn het niet alleen goede voetballers, maar ook pestkoppen.

'Gaat ge er *wa* mee lachen, bruine apen. Was er in de zoo soms geen plek meer voor jullie soort?'

Ze kijken elkaar opnieuw aan.

'*Wajoow*, hebt ge dat gehoord', zegt Rachid. 'Moeten we die slaan?'

De sfeer is plots dreigend geworden. Ik hoop dat het niet escaleert en dat ik niet tussenbeide hoef te komen. Niet dat ik mezelf een held vind, integendeel. De laatste keer dat ik een jonge, agressieve vechtersbaas – ik schat hem elf jaar oud – tegenhield, had hij mij per ongeluk geraakt. Ik voelde de slag amper, maar hield er een blauw oog aan over. Bovendien beschuldigten zijn ouders mij van agressief gedrag en niet hun irritante zoon.

Eric trapt de bal keihard tegen de dronken man aan die hen met ranzige, racistische woorden uitschold. De dronken man is helemaal niet bang.

Rachid wandelt langzaam naar de man met liefdesverdriet, schopt zijn lege blikje bier weg en zegt: ‘Je hebt geluk dat wij een trein moeten halen, anders hadden we je kop er afgekapt, vuile zatlap.’

‘Stoere gasten zijn jullie. Zeker nu jullie met twee zijn. Jullie hebben chance dat ik ambras met mijn Isabelle heb, snotapen. Ik ben er met mijn hoofd niet bij en heb nu geen kracht om te vechten.’

‘Uw Isabelle, die vieze slet van je, heeft nu een dikke, bruine lul in haar kont, meneer. Wees daar maar zeker van. Isabelle roept nu: “Ja, ja, dieper, dieper.”’, lacht Eric die samen met Rachid naar het perron wandelt. In de verte hoor ik Eric's echo die nog steeds ‘dieper, dieper’ roept.

Ik stap in een oude boemeltrein. In de wagon hangt er een vage, bedrukkende geur van oud zweet in de lucht. Ik hou van de stilte en de rust in late treinen. Meestal zit ik alleen. Soms zijn er lawaaijige jongeren en hoop ik stilletjes dat iemand ze wil neerknallen. Soms zit er een luidruchtige man die tijdens de rit zijn hele levensverhaal door de telefoon schreeuwt. Ik hoop dan op een sluipmoordenaar die zijn keel zachtjes doorsnijdt. Maar als het rustig is, kan je wat noteren, rustig lezen en af en toe kan je ook een interessant gesprek voeren. Ik hoor het kaatsen van een bal. Het zijn dezelfde jongeren van het station. Daar gaat de rust.

Ik weet niet of ik dat echt moet geloven. Ik denk dat ze alleen maar een grote mond hebben.